

Dragă Ioncă,

Sunt plin de imagini, de impresii, de sentimente pînă la aproape
 o saturatie dureroasă. Am văzut multe - dar aproape nimic! - am
 întilnit tot felul de oameni, dar - ai vă văa crezi sau nu - ajunge,
 abia oțelul să ai reținut! E bună cite o "cură" de oște de stă-
 mătate, pentru că vezi mai limpede ce adînc ești legat de castela-
 țile tatii. Nu vîi fi ipocrit, așee tatul ești superb, dar dacă
 ajungi să vezi mai în adînc - te spori! Stă, poate, că am vîlă bun,
 că înregistrez perfect - și înmulțau - (fînt Săgetar, nu-i ase?)
 tatul. Hazardul a deciz, înă, că impresiile mele - are cred eu - sî-
 nu rămîna numai la epiderma faptelor. Am cunoscut tot felul
 de oameni, am reținut pe unii plecați din țară - ată mai
 ales la un veritabil organizat de Jiaun cu oapă lausări
 numos mîji tale despre Rodin! (Întrăcăt fî spus, Jiaun
 e de o delicatețî mî, cu multe și bune relatu în lumea arte-
 lor - și cred că ar ar putea fîa servicii frate bune.) Lîmî dintr
 ei se care i-am cunoscut au stat mai mult de vorbă cu mine
 Nu pot să-ți spun ce bune mi-a căzută auzind-i vorbă fră-
 mos despre România. Citire dintr ei, poate, au vînt să
 fîe complezenți, dar pe cei mai mult i-am simțit sinceri.
 E grozav acest sentiment - că la 2.000 de km. de pînă

să auzi curioasă frumoasă despre ea. Și asta într-un oraș ca Boni-
oul, un oraș francez, dar de o cinizie absolută. Nu,
să ști că un exagerat. În impresiile mele de retină, de su-
priza s-au făcut citirile bresle și, datorită acestor, văd că
mai adine. Măi, îmi spun în particular cum dintr-o de pe
cau i-am cunoscut, oamenii sînt foarte drăgăși, mișă cînd
am le cer. Dăți u-ai săui, dacă nu ști cîven - ști
pozdunt! Și bătălia pentru existență ști cîven. Treceam
întîmplător pe lângă o agentie de închirieri: în vîrîie
prețuri de apartamente. Un apartament de 3 camere 150.000
(cuasimăciută peirui) foruți! Am intrat și, de curiozitate,
am întors despre camere de închiriat. Mi-a spus că exis-
tă, la 200 - 250 franci pe lună. Dar pentru a ti se spune
adesea trebuie să plătești un comision de 300 - 350 franci!
Comisionul aceste echinleze cu o trime de salariu!

În fine, diavolo de viață tupidă - eo jungla auten-
tică. Mie mi-e uxor: am avut fericirea să mi se des prisi-
litate de a umbla, cu uisurile cu bănuș, pe vîrîie boni-
oului. Dar cei de aici, 95 la sută, sînt obligați de stat să
muncească pe bînei. Tare mi-ar place să-i stîm mai valisti
pe cei din țară, cum vin aici la la vîrîie. Cînd un tribu
să ti cîștigi arși, de lor, existență - merge. Dar altfel,

e poveste lungă și tristă.

Tot hazivul a făcut și mai curioasă și altceva. Am fost la
Cioran acum cîteva zile, pentru o oră. S-a interesat în mod
deosebit de ceea ce este acasă. Mi-a vorbit cu deosebită respect
decei mari dintr-o ai noștri, în special de Viann, pe care l-a
avut profesor, și l-idolătrizează. Am considerat aceste vizite
ca unica posibilitate de contact, pentru că este - se zice - un
tip foarte închis, cam eremit, cu o existență de pustnic. Nu
știu ce s-a întimplat, l-o fi convinsat pentru mine, și o fi dat
seama că faptul că sunt comunist nu mă împiedică să știu
și să fiu la curent cu literaturile și - cu filosofie - și din
alte țări?) Dar după o zi din urmă mi-a dat un telefon
la hotel și m-a invitat la cine la el. Am acceptat invitația.
În timp ce cinam, la el, s-a petrecut un fapt care m-a
pus pe gânduri. A sunat telefonul și la celălalt capăt
al firului era Eugen Ionescu, care vorbea din Elveția.
Comorliva a devenit aici mult, și cînd a revenit la
acasă Cioran și cu un răzvit. Mi-a spus că Ionescu i-a
telefonat de la hotel, din Elveția, din camera unde ste-
-a că se bat mort, disperat, că i-a spus că vrea să se
suicida (!) - și toate acestea plîngînd ca un copil!

Jonescu - dramaturgul care la ora actuală ste jucat în
toată lumea, căci îi cîmpănuie din toate părțile! Ce și
mai înțelegi, ce viață dă ăstia de ăstia!? Și - bapă de seamă -
Cioran mi-a spus că Jonescu, pe care îl cîntărește foarte bi-
ne, un proze teatru! Ce mi-ar place să-i văd pe ei
merituri decît noi - pe toți - știind lucrurile așa
cum trebuie, fără impresia că totul li se curge automat,
fără nașteră, cu luciditate! Și auzi, adesea, urînd: Van-
tă!, Răză!, etc - grozăv! Dar aste sînt cînti, din filare.
Cum și, de cînd în cînti au buni argumînti - fie și pentru o viață
urîndă - merge. Altfel...

Dar, eu mă mai întind. Voi avea, poate, prilejul să-ți
 povestesc mai multe, și mai pe larg, la viitoare. În ce
mă privește, am recunoscut că ~~voră~~ că eu am ajutat
și în cînti și, sper, în scrie o certitudine autentică despre
Paris, despre poezia și promisiunile lui, dar și despre trăsăturile
pe care i le bînuiesc.

Pînă la revedere, te îmbrățișez,

Sand